

אני יושב ומדבר איתך אחרי משיב
בר של כמה חודשים — המשבר הגדול ביותר שעברתי בחיי. זה התחיל ממשבר כספי. נתח מה קרה? פשוט מאוד: קפצנו — חברת קנון — מעל הפופיק; פיתחנו תיאבון גדול מדי.

תארי לעצמך שהעולם הזה ינסה לרכוש את ידיעות אחרונות. זה מה שקרה לנו, ושלמנו ביקר במשך חודשים. מרכלים שמכרנו במחיר נמוך. במחיר של הפסד? דווקא מכרנו במחיר גבוה מזה שקנינו. אבל נכון — אני לא מנסה להסתיר — עשינו, עשיתי, טעות, ולקח לי כמעט שנה לצאת מזה.

היתה לי שנה: לילות שלא ישנתי, רגעים קשים, כשהיה לי קשה להמי שיד.

אני מפרנס הרבה אנשים, ולא הייתי מסוגל לעמוד בפני קשיים בתשלום משכורותיהם. קשה היה לי במיוחד גם לעמוד בפני חוצי-הרעה של העיתונות, ושאר הנשמות הטובות.

אכלתי את עצמי, אכלתי יותר סנדוויצ'ים, שמנתי ככמה קילוגרמים. אני אדם מאוד מחוספס. כבר עברתי משברים. כבר לקחו ממני בעבר אפילו את הפריז'ידר כשנכנסתי לחובות. אבל הפעם, הפירסומים סביבי והרכילות בארץ עשו את החיים קשים יותר.

יש משהו מוזר: בדרך-כלל הרי אין מפרגנים לי בארץ. הקניאה אוכלת אותם. אבל דווקא כשנכנסתי לקשיים — הרגשתי טוב יותר עם היחס במשך בישראל. היתה לי הרגשה נהדרת פיתאום שהישראלים מפחדים ש-הישי"ש ראלני אעשה את זה! "הישראלי שהפך לחלום האמריקאי", פול...

דווקא כשאתה למעלה, והגעת לשם במאמצים — הנפילה יותר כואבת. בארצות-הברית משושים אותו — כן,

גם בעיתונות האמריקאית! — לגדר לים ביותר בשטח הקולנוע, ופיתאום — סכנת נפילה.

כן, כן, את יכולה לקרוא לזה "הת-מוטטות". בוודאי, התמוטטות.

מה שהציל אותי, מעבר לאחריות לעובדים ולרצון להמשיך, זה הכבוד והעקשנות. במיוחד הכבוד: הכבוד שלי לא נתן לי לחזור ארצה הרוס. ממוטט. לא הייתי יכול לעמוד בפני מצב כזה. בבית חנכו אותי על שני ערכים אלה: הכבוד והרבה עקשנות. אמא

הישראלית! — שלחו ארבעה סרטים. אף אחד מהם לא התקבל לפסטיבל. לעומת זאת, שניים מתוך שלושת הסרטים האמריקאיים המופיעים פה הם שלנו.

אנחנו מציגים פה את אנשים מבויישים. בהשתתפות ג'יל קלייבורג וברברה הרשי. סרט נהדר. סרט שיקח פה את אחד הפרסים, אני ממש מרגיש את זה. חוץ מזה, אנחנו מציגים את עכבר הבר על עולם השיכרות. סרט שלישי שלנו אנשים קשוחים אינם

קפצתי מעל למומיקה!

במרוצת-השנים פיתחתי עור של פיל. את לא מאמינה לי? נכון, זה כואב! עלית על הנקודה הכואבת לי ביותר: זה שלא מפרגנים לי בבית.

וראי שישאל זה הבית. אני קרוע בין הוליווד לבין ישראל. פיסי, זה לא מתחלק שווה. אין לי הרבה זמן לארץ. הייתי עכשיו שלושה שבועות בארץ, בחגים. זו התקופה הארוכה ביותר שהצלחתי להיות שם מאז 1979. דווקא הפעם פירגנו לי טיפה, בגלל הפירסומים על המצב הקשה שלי...

אני ממש לא מבין מדוע לא מפרגנים לי בבית. זה שבכל העולם יפרגנו לי, בכל העולם — ובארץ לא?

אני עושה סדרת-טלוויזיה לסי-בי-אס לכבוד שנת ה-40 של המדינה. זה יהיה סרט בן ארבע או שש שעות על משה דיין. גם אביים אותו בעצמי. או אהיה חצי שנה לפחות בארץ. אספר את סיפורי של אדם מחוספס, כריזמטי, עטור הילה ופירסום, אדם בודד.

מדוע אני מרבר באיכפתיות כזאת? כי זהו לא רק סיפורו של דיין, אלא סיפורו של המדינה. דיין מייצג את דור מקימי-המדינה. כן, גם אני מרגיש כך. בעצם יכול להיות שזהו גם הסיפור שלי.

מרגיש בודד? אני מרגיש כ-הישי"ש ראלני" באמריקה, וכ-המצליחן האמריקאי" בארץ.

בישראל — אני קצת זר. דווקא בשנה האחרונה, בשנה הקשה שלי, הרגשתי קצת פחות בודד בארץ. נרמה לי שהקניאה קצת שככה. שימי לב: האם היו כותרות כשוכיני באוסקר? חסר-חילה. אם נזכה בפסטיבל-קאן בפרס — זה ייכנס אולי לעמודים האחרונים. אבל הקשיים שלנו "רצו" יומיום בכותרות ראשיות בעיתונות.

זה הסיפור. כבר כמעט השלמתי עם כך. אין לי מושג אם אני עצמי סיפור טוב לסרט. לא היה לי זמן לחשוב על כך. הרבה סופרים, שמות מפורסמים, פונים אלינו כדי לכתוב את סיפור החברה. כן, הסיפור שלי ושל יורם שידרו עלינו סרטים רוקומנטריים בסקנדינביה, בגרמניה — סרט שניתן היה לחשוב שגילמנו עבורו כיחסי ציבור, שישים דקות בארצות-הברית, ומה בישראל? כן, חזרנו לישראל — שתי דקות אצל מני פאר. זה מה שאני שווה בישראל!

רוקדים. על פי ספר של נורמן מיילר, מוצג מחוץ למיסגרת התחרות. אראה לך את הפירסומות שלנו.

קשה לי להסביר מה מריץ אותי. אולי הסרט הבא, כן, הסרט הבא הוא מה שמריץ אותי כל הזמן. חוץ מזה, יש לי שאיפה מיוחדת: לנסות ולהעמיד את ישראל על מפת הקולנוע הבינלאומית. אבל כאן, זאת אומרת בארץ, יש לי מאבק בלתי-פוסק — בכיקורת הישי"ש ראלית, שלא אוהבת אותי. חוץ מזה אני צריך להיאבק בכל הברגמנים והפלינים היוצאים לי מהחוג לקולנוע באוניברסיטה.

אני לא רק מדבר. וראי שאני גם עושה בנידון. למשל, העמרנו פרס על סך 50 אלף דולר באוניברסיטה לסרט הטוב ביותר.

נכון, העיתונות בישראל, והיחס אליי בכלל, חוזרים ועולים בשיחה זו. זה מטריד אותי.

להילחם בתרמית שנוצרה? אף-ל לא ניתן להילחם בעיתונות!

כלפי הארץ, בנושא החלום האמריקאי. לכן ההשתתפות שלנו בפסטיבל-קאן יכולה להיראות קצת רעשנית. אבל לגבינו, לגביי, היא מבטאת את היציאה שלנו מהבוץ, ההתאוששות. אנחנו שמחים על כך וחוגגים את זה בגדול.

5000 סרטים מרחבי העולם מנסים להיכנס לתחרות היוקרתית הזאת. זה לא נכון שיוקרת הפסטיבל נפגמה. מה פיתאום! מישראל — כן, שוב הנקודה

שלי, כשהיתה רוחצת אותי באמבטיה, היתה מכניסה לי שוב ושוב לראשי: "מנחם, אם מוציאים אותך מהמיקלחת — אין ברירה: צריך לחזור דרך הח'לון..."

אריאל שרון נוהג לומר: "צריך לפ-עמים לסגת צעד אחד, רק כדי להתקדם שני צעדים..." כך אני רואה את מה שקרה היום, כשאני אחרי. נכון, אני מרגיש שאני נושא באחריות כבדה

הוליווד רחוקה מטבריה

בדרגון הקולנועי מכניס זאת COMEBACK (שיבה התאוששות). ה-קמבק" של מנחם גולן וחברתו קנון בפסטיבל קאן, שנערך בימים אלה, הוא בגודל. לא ניתן להתעלם ממנו. הוא ניבט מכל שלט ופינה בפסטיבל הססגוני.

שני מיליון! הכריז גולן בגאווה באוזניי. שני מיליון דולר השקענו בהשתתפות שלנו בפסטיבל השנה. הרבה הלך על פירסום!

ברחוב. בין מודעה של קנון לבין כרזת-ענק (של קנון כמונן) טרח גולן להבהיר לי: בעזרתו של איציק קול, שאין די בכך שיש ברשותך סכומי כסף לצורך מימון כרזת-הענק במיקום יוקרתי ביותר בפסטיבל. נסי את להשקיע את אותם סכומי-הכסף. וטנארי אם תזכי באותו מיקום! דרושים גם יוקרה. שם, כבוד.

כבוד — זהו מושג-מפתח המניע את אישיותו הדינאמית של גולן. גם כיום, כשהוא מנסה לחזור אל המיסגרה וגם בחודשים הקשים שעברו עליו באחרונה. בשבוע שעבר ציפה שיעריך אותו על כי הסכים להקדיש לי מזמנו היקר (בדולארים) ללא כל התראה מראש.

בר-קדמא (עימונאל בר-קדמא מידעיות אחרונות) היה צריך לרדוף אחריי במשך יומיים, עד שהגיע אליי! בר-קדמא שהעדיין בחדר בעת ההכרזה בענייני שמע — ואישר.

אחי שהצטלמנו מחוייכים ומאושרים. נותרתי לבד עם גולן. גולן אחרי: בודד, כואב את חוסר-הפירגון. כן עד כדי חיסנוס. בלי מניירות של זוהר. שם, בחדר המנואר במלון מרטינו בקאן, היתה הוליווד — שממנה הגיע בתרועה — רחוקה לעוף שיעור מטבריה. שאותה עזב לפני עשרות שנים. כשיצאנו מהחדר, שב גולן לשחק את. האיש, שעשה את זה. כשהוא לבוש בטרנינג לבן, ועליו הכתובת קנון. צעד בצעדים גדולים — כשאיציק קול, דני דימברט, אני ואחרים דולקים בעיקבותיו — במיסדרונות המלון.

גולן, יש לנו סרט למכור לך! צעקו לעברו באנגלית.

קנתי עוד לפני שראיתי... ענה כמעט צחוק ובהרבה ביטחון. והמשיך לצעוד ברחובות קאן. מדי כמה שניות היה עוצר או עזרו אותו או בירכו אותו.

בלתע סטה מדרכו וזינק לעבר אדם שעמד במתח מישרד. השניים שוחחו בקצרה ולחצו

גולן בקאן (עם אמו אירווינג, אשתו של סטיבן ספילברג) לא מפרגנים